

Városmajori Híradó

A Budapest-Városmajori Jézus Szíve Plébánia időszaki kiadványa
XXXIII. évfolyam 1. szám,
2025. ÁPRILIS

Öröm és remény a szentévben is

Spes non confundit – A remény nem csal meg: ezt a címet viseli az a bulla, amellyel szentatyánk, Ferenc pápa a 2025. évi *Remény zarándokai* mottójú szent évet meghirdette. Ferenc pápa Rómában a négy nagy bazilika kapuit megnyitotta, kezdve a Szent Péter és Szent Pál bazilika kapujával (amely kapu két szentév között be van falazva). Mi, a Városmajori Jézus Szíve plébánia hívei nagybőjt második vasárnapján csatlakoztunk ünnepélyesen a szentévhez. Jelképesen megnyitottuk a templom kapuját jelezve, hogy egyrészt ez a kapu mindenki előtt nyitva áll. Jézus Szent Szívének szeretetével mindenkit, aki keresi a reményt, át akar ölelni. Másrészt számunkra, akik reményben élünk, mint a Remény zarándokai merjünk kilépni e kapun és a templom falain túl tegyünk tanúságot reményünk-ről, szólítsuk meg a plébániánk területén élőket. Ezt megerősítve ettől a vasárnaptól fogva a szentmise befejező áldása előtt elimádkozzuk közösségi imádságunkat:

Mennyei Atyánk! Hálát adunk életünkért és plébániái közösségünkért. / Úr Jézus! Felajánljuk magunkat Neked! / A Szent Szívedből áradó szeretet tegyen minket bátor tanúságtevőkké, hogy megváltásod örömét elvihessük mindenkihez. / Szentlélek, kérünk, újíts meg minket, hogy a Te jelenléted egyre vonzóbb, befogadó közösséggé tegye plébániánkat. / Irgalmas Jézusunk alakítsd szívünket a Te Szent Szíved szerint! / Ámen.

Ez az ima hálaadásunk mellett kifejezi, hogy jó a Városmajori Jézus Szíve közösséghez tartozni. A mi reményünk Jézus Krisztus. *Gaudium et spes.* Öröm és remény. Most nem a II. Vatikáni Zsinat dokumentumát idézem, hanem azt a reményt és az ebből fakadó örömet szeretném kifejezni, hogy a húsvéti szent éjszakán templomunkban új tagokkal gyarapodik Krisztus szent egyháza. Arról az örömről szeretnék szólni, hogy a 2025-ös esztendőben is vannak felnőttek és gyermekek, akik először találkoznak Jézussal a Legméltóságosabb Oltáriszentségben. Öröm, hogy június 1-én az esti 1/2 8 órai szentmise keretében Kornél püspök atya a bérmálás szentségében részesíti az erre felkészült fiataljainkat.

Rendkívüli öröm és remény, hogy Főpásztorunk elindította annak a fiatal papnak, Ervin Gábornak a boldoggá avatási eljárását, aki templomunk szomszédságában, a Maros utcában lakott, és akit 80 évvel ezelőtt - miután édesanyjával együtt a nyilasok megkorbácsoltak - a Dunába lőttek, vértanúhalált halt. Bíboros atyánk kifejezte abbéli reményét, hogy az eljárás mihamarabb lezajlik, és új „boldogot” ünnepelhet az Esztergom-Budapesti Főegyházmegye és a magyar egyház. *„Kérünk Téged, Istenünk, hogy Ervin Gábor és édesanyja vértanúsága, bátorsága és végsőkig való kitartása a hitben erősítsen meg minket is hitünkben és reményünkben!”* (id. Kövesdy Tamás)

Öröm és remény, hogy az imént felsorolt események csak töredékei annak a sok programnak, amelyeket e szent év számunkra tartogat. *„A világnak reményre van szüksége, nagyon nagy szüksége van rá”* - mondta a szentatyja. Igen: a világnak, Magyarországnak, Budapestnek szüksége van a reményre, amely Krisztus keresztjébe kapaszkodik. *„Mindent meg kell tennünk, hogy mindnyájan visszaszerezzük az erőt és a bizonyosságot, hogy nyílt lélekkel tekintsünk a jövőbe.”* – idézem ismét Ferenc pápát. Eszközünk az ima és szeretetünk. Húsvét, feltámadás, élet, új élet, újjászületés, újrakezdés, remény. A mi reményünk a feltámadt Krisztus, aki értelmet ad életünknek, az örök élet reményét.

Feltámadt Krisztus, örvendjünk! Alleluja!

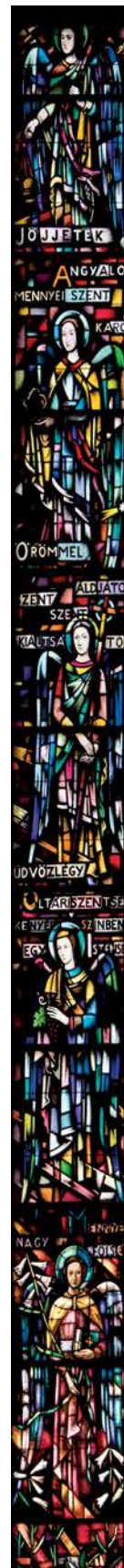
Forgács Alajos
plébános

A kereszt ereje

1939-ben Párizsban néhány srác azzal heccelte egymást, hogy ki mer bemenni a paphoz a gyóntatószékbe, és felsorolni neki mindenféle kitalált bűnököt. Az egyik fiú végül bevállalta, bement, és elkezdte mondani az atyának a legfurcsább és leghihetlenebb vétkeket. A pap persze elég hamar rájött, hogy miről van szó, de úgy döntött, hogy nem fedi fel a fiú előtt, hanem beleáll a szerepjátékba. Így a következő elégtételt adta: *“Fiam, menj el a templom végében található nagy feszülethez, állj meg előtte, nézz rá, és mondd ki hangosan háromszor: »Jézus, én tudom, hogy meghaltál értem a kereszten, de ez engem egyáltalán nem érdekel«.* A fiú nem akart kiesni a szerepből, így valóban odament a hatalmas feszülethez, megállt előtte, felnézett Jézusra, és kimondta a szavakat. Kimondta először, kimondta másodszer..., de harmadszorra már nem tudta kimondani. Elhallgatott, aztán sírásra fakadt. Sokáig állt még ott a kereszt előtt, aztán amikor kilépett az ajtón, egy új emberként hagyta el a templomot. Jean-Marie Lustiger bíboros, Párizs egykori híres érseke mesélte el ezt a történetet az egyik prédikációjában, és egy meghökkenítő dologgal fejezte be: *ez a fiú nem volt más, mint ő maga.*

Elképesztő ereje van a keresztnek. Csak sokszor nem gondolunk bele. Fontos számunkra a kereszt, kiteszük mindenhova, a templom tornyára, a szoba falára, talán még a nyakunkban is ott van. De ott a veszély, hogy megszokjuk, rutinná válik. *„Jézus meghalt értem”* - ez egy olyan közhelyé válhat, ami végül semmit sem jelent. Pedig ez mindent jelent. Isten szeretetét nyilatkoztatja ki. A legvégsőkig elmenne érted. És el is ment. Isten az életét adta érted, hogy az életét adhassa neked. Kilehelte a Lelkét, hogy beléd lehelhesse. Akarod, hogy életre keltsen?

Lőw Gergely

A szentév a remény éve is

Tisztelt Olvasóink! Kedves Városmajori Közösség!

„Ha a világban a lelki- és hitélet területén hanyatlást is észlelünk, mi, mint a Városmajori Jézus Szíve Plébánia hívei erősödni szeretnénk életszentségben, Isten és embertársaink szeretetében.” – írta a tavalyi húsvéti számunkban Lojzi atya. És lőn... az azóta eltelt egy évben, közösségünk megannyi tartalmas rendezvényen adta tanúságát mind a tettekrevalóságának, hitbéli odaadásának, mind pedig az egymás iránti elkötelezettségének. A szentévre egyházközösségünk külön felajánlásokkal készül, Szentatyánk felhívásának megfelelően. Tovább folytatódnak a női és férfi ima összejövetelek, a zenés dicsőítések, a lelkes szervezők ismét Alphát indítottak, Nagytemplomunk hagyományaink szerint újra otthont adott az ökumenikus imahétnek, Plébános atyánk ima és böjt felajánlásra hívta a híveket, Gergő atya pedig egy egészen különleges kihívásra toborzott magának követőket: *Imaélet, Aszkézis, Testvériség* jelszóval önkéntesen jelentkező férfitársaival, újtárra indította az Exodus 90 testvériségi próbatételt. Lelkiségeiben és tanúságtételében – bár korábban kezdődött annál – a Szentatya által meghirdetett szentév céljaihoz méltó megemlékezés sorozatot szentelt Kövesdy Tamás és Semsey Gábor - Lojzi atya valamint az egyházközség támogatásával - az 1944-45-ös majori nyilas terror áldozatainak, a rémtettek 80. évfordulóján. S, mint ahogy azt olvashatják lapunk

hasábjain, szinte még el sem kezdődött a szentév, de az édesanyjával együtt mártíromságot szenvedett Ervin Gábor atya személyéhez kapcsolódóan, már egy majori csodáról is beszámolhatunk a Jóisten kegyelméből.

A szentév tehát a remény éve, és idén talán nem csak a hit mondatja ezt velünk. Végre kézzelfogható közelségbe került az orosz-ukrán vérontás lezárása, egyszermind a béke, sőt az amerikai elnökválasztást követően esetleg az Európai Unió öngyilkosságra hajlamos vezetését is vissza lehet fordítani a szakadék széléről: a normalitás végre az abnormalitás fölé kerekedhet. Erre vártunk, ebben reménykedtünk, egyre inkább úgy tűnik, hogy nem hiába. Tavasz és nyár jöhet tehát a szívekben, lelkekben egyaránt, a rombolás helyét az építés, a gyarapodás válthatja fel. Mi tehetné még szebbé, mi gazdagíthatná még inkább a szentévet, minthogy a remény zarándokaiként testben és lélekben valóban megújuljon az emberiség európai közössége?! Ennél már csak az lenne a szebb, ha az EU alapokmányaiba visszacikkelyezné az onnan korábban kitorölt kereszténységet, mint szellemiségünk és lelkeségünk szegletkövét. Böjti felhívásában Lojzi atya Ferenc pápa egyik katekéziséit idézi, mely szerint: „A remény egy rendkívül aktív erény, amely segít abban, hogy a dolgok megtörténjenek”. Hát akkor a szentév zarándokaiként gyakoroljuk buzgón ezt az erényt, hogy a jobb sorsra érdemes Európa és benne a magyarság is a lelki megújulás útjára lépjen! Írásaikat változatlanul várjuk a varosmajori.hirado@gmail.com elektronikus címen.

Áldott Húsvétot és jó olvasást kíván
a szerkesztő: Jeney Attila

Legszomszédabb szomszédaink: vendégünk Keczkó Pál evangélikus lelkész

A Budahegyvidéki Evangélikus Egyházközség lelkész házaspárja, Keczkó Pál és Szilvia hosszú éveken át szülőtársaink voltak az óvodától a gimnáziumig. Szilviát a Pannonia Sacrából is ismerheti sok szülőtársunk, hiszen az evangélikus hittant ő tartja, az ökumenizmus szép gyakorlataként. Régóta terveztem már, hogy Palit is bemutatom a Városmajori Híradó hasábjain, amihez keresve sem találhattam volna jobb alkalmat, mint az ideai ökumenikus imahetet. Az imponáns evangélikus épületgyűttesben folyamatosan történik valami, a Keczkó-házaspár élő, dinamikus fejlődő közösségként tartja össze a budahegyvidéki evangélikus testvéreket. Személyes ismeretségünk okán olvasóink talán megbocsátják, hogy az interjúban eltekintettünk a magázódástól.

– Talán nem csupán a személyes véleményemnek adok hangot, ha azt mondom, hogy az ökumenikus imahét évről-évre rávilágít a keresztény-keresztény egyházak összefogásának a fontosságára. Az ellenségeskedés hála Istennek a múlté, az egymásra találás pedig beteljesítheti Szent II. János Pál pápa álmát, amit az 1995-ben kiadott „Ut unum sint” kezdetű enciklikájában fogalmazott meg, a katolikus egyház elköteleződéséért az ökumenikus úton. Ezért adódik a kérdés, hogy vajon a budahegyvidéki evangélikusok hogyan vélekednek rólunk, a városmajori katolikus egyházközségről? Vannak-e kötődések, közös pontok a közösségeink között?

– Lambert Zoltán korábbi esperes, plébános szállóigévé vált mondatával válaszolnék, aki a templomunk felszentelésekor úgy köszöntötte a gyülekezetünket, mint a „legszomszédabb szomszédot”. Amióta csak itt szolgálom Budahegyvidéken - és ez jövő nyáron lesz tizenkilenc éve -, nagyon sok jószomszédi, vagy inkább így mondom testvéri emléket őrzök a lelkemben veletek kapcsolatban. Régi „hagyomány”, hogy minden évben az ökumenikus imahetet nálatok, a plébánián tervezzük meg, ott találkozunk lelkészek, papok január elején. Számos alkalommal prédikálhattam a városmajori templomban, feleségemmel voltunk előadók egy nyári családi héten, legutóbb pedig a nyilas terror áldozatainak emlékére szervezett programra készülhettünk együtt. Lojzi atyával tovább folytatódhat ez a kapcsolat, jó érzés, amikor találkozunk, mint szolgatársak, kollégák üdvözölhetjük egymást. Nehéz összehasonlítani a két gyülekezetet, hiszen egészen más léptékű az életünk. Vannak mégis közös pontok, például olyan csoportok, amelyek hasonlóan működnek. Az ideai imahétnek egy öröme, hogy a két fiatal szolgáló, Lőw Gergely atya és Nagy Sza-

bolcs beosztott lelkész elhatározták, hogy szerveznek az ifjúsági csoportjainknak egy közös alkalmat. Nagyon fontosnak tartom, hogy a fiataljaink egymást hitét megismerve és tisztelve tudjanak egymásról, tudjunk egymástól tanulni, és bátorítsák egymást a Krisztuskövetés sokszor rögös útján.

– Van-e bármilyen „elvárása” az evangélikus testvéreknek velünk, majori katolikusokkal szemben?

– Eszembe jut az ideai ökumenikus imahét negyedik estéje, amikor a Táltos utcában én prédikáltam. A Missziói parancs volt az alapige, amelyet keresztelekor felolvastunk a Szentírásból. Ezekkel a szavakkal fejeztem be a prédikációm: „Kedves katolikus Testvérek, adjatok nekünk jó példát

arról, hogyan tesznek eleget Jézus missziói parancsának tanításban, és sokak megkeresztelésében! Kedves református Testvérek, hirdessétek Krisztust hatalmas erővel eljuttatva az örömhírt olyanokhoz is, akik még ezzel nem találkozhattak, sokaknak kiszolgáltatva az „újászületés furdóját”(Tit 3,5). Kedves evangélikusok! Hittel, szívvel, élettal tanúskodjunk Megváltó Urunkról, eleget téve akaratának, kereszttelve gyermekeket és felnőtteket! Szeretett keresztény Testvéreim! Jézus mindannyiunknak mondja, ígéri: *Veletek leszek minden napon a világ végezetéig!*” Az idézet magáért beszél, meggyőződésem, hogy a küldetésünk közös: Krisztusról tanúskodni ebben a világban, eleget téve az Ő akaratának. Benne lehetünk egyek, s a dolgunk, hogy ebben egymásnak jó példákat adjunk!

– *Hogy látod az iskolai hittan oktatást egy más általános iskolában?*

– A Pannonia Sacra Katolikus Általános Iskolával a kezdetektől jó az együttműködés. Mindig van néhány evangélikus gyermek az iskolában, tipikusan olyanok, akiknek erős a gyülekezeti beágyazottsága nálunk. Gyeksünk ezeknek a gyermekeknek is megtartani az evangélikus hittanórát. Az általunk hitoktatott gyerekek szeretnek oda járni, azt gondolom, hogy valahol már itt elkezdődik az ökumené, egymás hagyományainak, kegyességének, keresztény felekezeti sajátosságainak a megismerése.

– *Szükségesnek látod-e a közösségeink közötti gyakoribb együttműködést, esetleg közös rendezvényeket egymás templomaiban, vagy a Hegyvidéken más események keretében? Hogy látod a keresztény-keresztény felekezetek elleni széleskörű liberális támadást itthon és világszerte, miben látod a keresztény vallások összefogásának a lehetőségét?*

– Összekapcsolnám a két a kérdést. Eszembe jutnak Jézus szavai: *„Arról fogja megtudni mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha szeretitek egymást.”* (Jn 13,35). A mai harsogó világunkban nagyon fontosnak érzem a csendes, hiteles tanúságtételt. Annyi féle megosztottsággal küzdünk manapság, hogy ma üzenete van annak, hogy túl tudunk lépni a múlt fájdó sebein és Krisztuson keresztül meglátjuk a lényegét, hogy benne igenis összetartozunk. Ahogy az igehirdetésben is mondtam egy katolikus, vagy éppen evangélikus úgy lehet jó tanítvány, hogy komolyan veszi a hitét, Krisztussal való kapcsolatát és megéli azt a hétköznapi életben is. Egymás mellett kell állnunk és ebben kell a másikat bátorítanunk, hogy mindenki elkötelezett legyen a maga gyülekezete, hagyományai, hite mellett. Ha ezt mások látják rajtunk, az misszió, tanúságtétel Urunkról, Jézus Krisztusról!

– *Köszönjük a beszélgetést, és az ökumenikus imahetet követően is járjunk testvéri szeretetben Krisztus útján!*

jeney

Foci és Ige

Találkozás Ablonczy Tamás református lelkésszel

Ablonczy Tamás, a Budahegyvidéki Református Gyülekezet beosztott lelkésze a szépen felújított Bőszörményi úti templomban, illetve egy ahhoz kapcsolódó taksáros helyiségben fogadott. A templom kertjét kora tavaszi napsütés fűrdette. Először azt kérdeztem tőle, hogy van-e a kertben fűgefafa és földmászott-e rá?

– Van egy fűgefánk – mondja Ablonczy Tamás –, eszünk is róla olykor, de Zákus-sal ellentétben még nem másztam föl rá. Viszont annyiban kapcsolódok a kérdéshez, hogy évekkkel ezelőtt egy ifjúsági táborban kaptam egy kis ígés kártyát, amin ez állt: „Közeledjétek az Istenhez, és ő közeledni fog hozzátok.” Azóta meghatározó számomra az az ígés, hogy nem csak én teszek tétova lépéseket Isten felé, hanem az ő is közeledik hozzám.

– *Máig őri a gyülekezeti táborban kapott bibliai „aranymondást”?*

– Évről évre jártam a táborba, barátaimmal együtt, ahol rengeteget fociztunk. A szervezők másik szabadprogramot is hirdettek, ez volt a napközbeni imaközösség. Máig nem tudom hogyan, de úgy alakult, hogy a hét végére a focis fiúk mind ott ültek az imaközösségen. Holott focizhattunk is volna akkor. Egyébként ebben a táborban kaptam az említett ígéslapot.

– *Foci is, ima is életre szóló élmény lett.*

– Valóban így van. Meggyőződésem egyébként, hogy Isten már a fogantatásunk előtt, már a világ teremtése előtt kiválasztott minket magának. Döbbenetes távlat ez! Jézus is már rég elindult Zákus felé, mielőtt ő felmászott arra a fűgefára.

– *Beszélgetésünk apropója többek között a keresztények egysége, amelyet minden évben ökumenikus imahanggal ünneplünk, és próbálunk megvalósítani.*

– Nagy élmény, hogy az imahéten is együtt mondjuk az apostoli hitvallást, vagy most legutóbb a Nicea-konstantinápolyi hitvallást. Számomra ez azt jelenti, hogy a hitünk meghatározó pontjai, nem 95, hanem 100 százalékból egyeznek. A történelmi múltban sok sérülést okoztak egymásnak a felekezetek. De azt hiszem, hogy ma, amikor a kereszténység kisebbség, mondhatni szubkultúra a társadalmon belül, akkor fontosabb feladatunk azt elmondani, hogy mennyi mindenben azonos a hitvallásunk, és ezt közösen képviseljük a környezetünk felé. És tehetjük ezt kulturális hagyományaink földadása nélkül.

– *Tehetünk valamit az ellen, hogy szubkultúrává szűkülünk?*

– Nem vélem ezt tragédiának. A mustármag, amiről Jézus beszélt, nagyon picike. Másik Jézusi hasonlat a kovász, amit beletesznek a sok lisztbe és megkeleszti az egész tésztát. A picike mustármag nagy fává nő, és fészket raknak ágain a madarak. Jézus tehát pont olyan keresztényiségről beszélt, amilyenben most élünk.

– *Akkor úgy teszem föl a kérdést, hogy mi a tennivalónk a „kovászsággal”?*

– Például az, hogy aki kereszténynek mondja magát, az ne csak egy kulturális hagyományt őrizzen, hanem legyen valóban Krisztus-követő. Volt idő, amikor azt gondolták, hogy Európában már nincs dolgunk, mert itt már mindenki keresztényen, úgyhogy menjünk el a világ más végeire. Én azt gondolom, hogy most nagyszerű lehetőség elmenni a munkahelyünkre, a barátainkhoz és beszélgethetünk velük igazán lényeges dolgokról. Továbbadhatjuk az örömhírt, ami minket is éltet.

– *Ez lenne – Radnóti idézve – a kétszer kettő józansága?*

– Ha arra gondol, hogy matematikus is vagyok, hát igen. Velem nem az történt, hogy először matematikus lettem, aztán kiábrándultam a civil foglalkozásomból, és lelkipásztori elhívást kaptam; hanem úgy lettem matematikus, hogy már diplomás lelkész-ként végeztem el a matematika szakot.

– *A matematika, a fejlett algoritmusok, szoftverek adhatnak választ az élet kérdéseire?*

– Szerintem a matematika teljesen emberi konstrukció. A fizikával szemben, ami tapasztalatokon alapuló tudomány, a matematika izgalmas logikai alkotás. Játék, ami sok örömet tartogat. Nagyon élvezem, de egyáltalán nem gondolom, s egyik matematikus sem gondolja, hogy a világot meg lehetne oldani matematikával. Polkinghorne fizikus-lelkész írt egy könyvet *Egyetlen világunk* címmel: ebben amellel érvel, hogy nem áll versenyben a Biblia és a tudomány világa, hanem ugyanarról tanúskodik az Isten ígéje, amit a fizikusok kutatnak és leírnak a matematika segítségével.

– *Gyerekkorában szeretett focizni. És ma? Férfiként, három leány édesapjaként?*

– Nemcsak focizni, kirándulni, úszni, futni is szeretek.

– *Hogy látja a mostani gyerekeket, ifjakat? Vonza-e őket a lehetőség, hogy imádsággal, a Szentírás tanulmányozásával, Krisztus felé tett lépésekkel jót tegyenek az életüknek?*

– Mondják, hogy a fiatalok csak a kütyüket nyomogatják. Én úgy látom, hogy ha valami valószínűséggel találkoznak, akkor simán félreteszik. Szerintem Isten ígéje ma is vonzó. Abban viszont folyamatosan ügyesednünk kell, hogy megtaláljuk azokat a formákat, amelyekkel jól el tudjuk mondani Isten ígését.

Szikora József

Angyalbatyu

Az istenszeretben gyökerező felebaráti szeretet minden egyes hívő feladata, ebből következően az egyházi közösségek feladata is. A Magyar Katolikus Egyház hivatalos segítségnyújtó szervezete a Katolikus Karitászt olyan közcélú humanitárius segítségnyújtó szervezet, amely korra, nemre, felekezeti hovatartozásra való tekintet nélkül segíti a rászorulókat. A „Gyermekek a gyermekekért” elnevezésű hagyományos rendezvénye alkalmából a segítségnyújtó szervezet önkéntesei 2024. december 21-én nagy mennyiségű angyali szállítmányt hoztak templomunkba, angyalbatyu formájában.

Több éves hagyomány már, hogy a Városmajori Jézus Szíve plébániatemplom ad otthont a Budapest Esztergomi Egyházmegye Szent Erzsébet jótékonyági rendezvényének. A Karitászt fontosnak tartja, hogy karácsonykor a nehéz sorsú gyerekek is kapjanak szívüket vidámító ajándékokat. A csomagok több mint 200 gyermek egyéni vágyait figyelembe vevő, játékokkal, könyvekkel, kisebb használati tárgyakkal voltak alaposan megtömve, a nagylelkű adományozóknak köszönhetően. A Karitászt önkéntesei a jelzett napon példaértékű szervezethez és gyorsasághoz tettek tanúbizonyságot. A különböző nevekre szóló rengeteg csomag – bár a gyors átadásukat láthatóan megtervezték – jelentős területet foglalt el a szentélyben és annak lépcsőin. Az ajándékcsomagokat Erdő Péter bíboros, prímástól és Herczegh Anitától, a Katolikus Karitászt jószolgálati nagykövetétől vehették át a gyerekek.

Az ünnepségen jelen volt Erdő Péter és Herczegh Anita mellett Klaus Höhn jószolgálati nagykövet, Marik Gergely, a Szent Erzsébet Karitászt Központ igazgatója, Szili András, a szervezet lelki igazgatója, Kecsés László, a Karitászt Orvosmissziójának program koordinátora és a házigazda Forgács Alajos, templomunk plébánosa. Budapestről és környékéről számtalan család érkezett, köztük olyanok is, akik a spanyol nyelvű katolikus közösség tagjai. Az ünnepség bevezetéseként karácsonyi dalokat énekelt a gitáros kórus. Ezt követően Lojzi atya a templom házigazdájaként köszöntötte a megjelenteket, majd az alábbi kis történetet mesélte el a karácsony titkáról:

„Volt egyszer négy gyertya. Akkor volt a csend, hogy meg lehetett hallani a beszélgetésüket. Az első azt mondta: »Én vagyok a béke, de az emberek nem képesek életben tartani, el fogok aludni.« Aztán már

csak egy vékonyan füstölgő kanóc emlékeztetett a hajdani lángra. A második azt mondta: »Én vagyok az élet, az emberek sajnos fölöslegesnek tartanak.« Egy enyhe fuvallat aztán őt is kioltotta. »Én a szeretet vagyok – mondta a harmadik. – Az emberek nem törődnek velem, nem érzik, milyen nagy szükségük lenne rám« – tette hozzá, majd elaludt. Hirtelen belépett a negyedik gyertya, és felkiáltott: »Mi történt? Hiszen nektek égnetek kellene mindörökké!« Elkeseredésében sírva fakadt. »Amíg nekem van lángom, meg tudom gyújtani a többi lángot is – gondolta –, mert én vagyok a remény.« Úgy is tett, lángjával új életre keltette a többi.”.

A remény éve van – tette hozzá a Plébánosunk. – Ezt a reményt hozta el nekünk az Úr Jézus Krisztus, és ennek a reménynek a lelkiületével szeretnénk megajándékozni benneteket. –

Ezután cserkészek jöttek, akik a Bazilikából hozták el a remény egyik szimbólumát, a betlehemi lángot az adventi koszorúhoz, melyről Lojzi atya meggyújtotta az adventi koszorú gyertyáit, miközben a kórus spanyolul is énekelt karácsonyi éneket.

– Jézus Krisztus születésnapját ünnepeljük évről évre, aki valóban történelmi személy, akinek az élete, tanítása, halála és feltámadása a történelmi ismeretszerzés útján is elérhető. Mi az ő tanítványai vagyunk, Jézus Krisztus tanítványaként ünnepeljük a születését. Azért is adunk ajándékot, mert kaptunk ajándékot: maga Jézus Krisztus, a megszületett Istenember a legnagyobb ajándék az emberiség számára. Értelmet, értéket ad az életünknek, bizalmat ad, hogy örök boldogságra szól a hivatásunk. Ezért kell már itt a földön szeretnünk és tisztelnünk egymást – mondta Erdő Péter bíboros, érsek az ünneplő közösségnek. A gyertyagyújtással kapcsolatban Bíboros

atyja elmondta, hogy Jézus azt tanította, hogy Ő a világ világossága, mely minden embert megvilágosít, az az isteni fény, mely értelmet és értéket ad a dolgoknak, az emberiség életének. Ezt a fényt fejezzük ki a gyertyáinkkal. Amikor kivilágosítjuk fényekkel a városokat szerte az egész világon, jó lenne, ha maga Jézus Krisztus jutna az eszünkbe, aki tényleg a világ világossága. Azt kérte mindannyiunk számára, hogy a hit és a szeretet fénye világosítsa be az életünket most a karácsonyi ünnepeken, és később is, mindörökké – zárta beszédét főpásztorunk.

Szili András, a Szent Erzsébet Karitászt lelki igazgatójaként és a budapesti spanyol nyelvű misszió vezetőjeként is szólt a megjelentekhez, előbb magyarul, majd spanyolul.

– Keressük a jászolt, az Istent, mint sokan mások a világban. Mi azonban itthon lehetünk az Egyházban. Ahol Isten jelenléte megtapasztalható, ott otthon vagyunk. Isten emberré lett, közénk született úgy, ahogyan mi is, gyermekként. Ránk akarta bízni magát, szeretete volna, hogy gondoskodjon róla, szeretettel viseltesse iránta, táplálja, nevelje, szakmát is adjanak neki. Arra kaptunk meghívást, hogy hordozzuk a kisedet a szívünkben, és így testet öltson a világban. Tanítva vagyunk, és tanítványok akarunk lenni” – hangsúlyozta.

A Pannonia Sacra Általános Iskola diákjai ezután betlehemes játékot mutattak be, melyben volt csipkelődő pásztor, botos tánc és sok szép tiszta, angyali hangon előadott ének.

Marik Gergely köszönetet mondott a diákoknak és a tanároknak, akik bekapcsolódtak az ajándékgyűjtő akcióba. Ezután a nevükön szólítva kihívták a gyerekeket a szentélyhez, ahol Erdő Péter bíborostól és Herczegh Anitától átvették a megtömött

angyalbatyukat.

Rengeteg játék, plüss, labda, társasjáték, baba volt a csomagokban, gondosan válogatva nem és kor szerint. A kicsik és a fiatalok izgatottan várták, mikor nézhetik meg a csomagjaikat.

A Katolikus Karitászt Főegyházmegyei ünnepsége Erdő Péter bíboros atya áldásával fejeződött be.

Nagy Zsuzsa

Tégy jót mindenkor!

Talán sosem volt olyan időszerű lángot gyújtani a sötétségben, mint 2024 decemberének harmadik vasárnapján, a Hegyvidék Polgármesteri Hivatalának adventi gyertyagyújtásán, világválságok és belpolitikai nehézségek közepette. Egyházközségünk lelkes híveiből erre a dermesztően hideg délutánra alkalmi kórus állt össze, hogy énekeivel, valamint a Plébános Atyánk által celebrált rövid szertartással vonjuk be a Polgármesteri Hivatal koszorúja köré egybegyűlteket az ünneplésbe.

Nekünk majoriaknak pedig magától értetődő már, hogy ahol énekelni kell, amelyen keresztül felemelő, szívmengető pillanatokat élhetünk meg, onnan nem hiányzik kedves barátunk Schön György. Bakó Krisztina énekművésszel a jobbján, az adventi harmadik gyertyagyújtáson is Gyuri nyitotta meg az ünnepi műsorunkat, gitárkíséretével csodaszép népekekkel hangolva az ünnepre minden jelenlévő lelket. Hiszen, ahogy Lojzi atya a Horváth Zoltán diakónusunk segítségével celebrált adventi szertartáson mindnyájunk figyelmét felhívta rá, a harmadik gyertya lángra lobantásával az Öröm Vasárnapját világíthatjuk be. Szentbeszédében elsősorban a kétkedőket igyekezett meggyőzni arról, hogy bármilyen válsághelyzetben, nehézségben igenis van okunk örülni, hiszen már

már a saját fenyőfájáról. A címszereplő el is végzi a feladatát, majd leadva a két fát, a harmadikkal hazafelé indul, ám útközben olyanokkal találkozik, akiknek nem telik karácsonyfára és sorban levág mindenkinek egy-egy ágat. Hazaérve a felesége már csak egy kicsiny ágat pillant meg a kezében. S amikor mosolyogva megkérdi tőle, hogy miként tudta a nagy fejszével azt a kicsiny ágat kivágni, főhősünk a követke-

zőt válaszolja: „bizony nagy ügyesség kellett hozzá. A fából csak ennyi maradt, mert ma én voltam a karácsony az emberek számára, engem jelölt ki az Úr.” A homília folytatásaként Lojzi atya – utalva a háború sújtotta Kárpátalja magyarjainak nyomorúságára, összevetve mindazt a mi napi problémáinkkal – arra irányította rá az egybegyűlteket figyelmét. hogy az Úr mindenkit kijelöl valami feladatra, legfőképpen arra, hogy legyőzve az egyéni vágyainkat és az önzésünket arra törekedjünk, hogy mindenkiel, mindenkinek valami jót tegyünk, mindenkinek valami szépet és jót adjunk. Mert – zárta szentbeszédét Plébános Atyánk – „Isten a legnagyobb értéket adta: Szent Fiát, és általa az igazi békét és szabadulást a bűn fogságából. Élünk vele!” Mivel plébániánkon szorgos kezek elegendő kottát másoltak minden ünnepi énekből, a szentbeszédet és a gyertyagyújtást követően a jelenlévő ünneplők dalra fakadhattak egyházközségünk kórusával összhangban, ily módon bensőséges, meghitt hangulatban lezárva az Öröm Vasárnapjának gyertyagyújtását a Hegyvidék Polgármesteri Hivatala előtt.

Ezt a szeretet Lojzi atya egy szívbe markoló tanmesével is megvilágította, Szombathy Viktor felvidéki író Istenes András című novelláját megosztva velünk. A történet szerint Istenes Andrásnak három fát kell kivágnia karácsonyra, egyet az iskolának, egyet az erdőmérnöknek, míg a harmadikat neki szánják, hiszen mind a jegyző, mind az orvos, mind pedig a plébános gondoskodott

Pázmány pedagógiája – A fiak neveléséről

Prohászka Ottokár gondolatainak közreadása mellett, Fluck Dénes barátunk legutóbb felajánlotta, hogy a Szent Évben a magyar katolicizmus nagy megújítójának, Pázmány Péter esztergomi érseknek, bíborosnak, egyházi írónak a gondolataiból is szemezgethetnénk. Az alábbi gyöngyszemre Dénes az Öry Miklós által szerkesztett *Papi lelkiség füzetek* sorozatban bukkan rá. Ugyan több évszázaddal korábban íródott, azért rejti némi tanulságot mára is...

„Alma nem esik messze a fájától, a bagoly-nak nincsenek sólyomfiai, hanem amint ember embert, a barom barmot nemz: úgy jó atyák nevelnek jó fiakat. Mert a gyermekek, mint a majmocsokkák, amit látnak, hallanak azt ábrázzák: ezért az atyák és anyák szemérmesbek legyenek kisdéd fiúk előtt, hogysen akármely ember láttára.

Az országoknak és városoknak nincsen semmire nagyobb szükségük, mint az apród-esztendőssők jó nevelésére, mert sem az eláradott gonoszságnak kiirtása, sem a jó erkölcsök beoltására, sem a bölcsességek és tudományok gyökerezésére, sem a több belső csendes állapotok virágzására fogatosb eszköz nem találtatik a gyermekek oktatásánál. Miképpen ártalmasabb és veszedelmesebb dolog nincsen az ifjúságnak vagy tudatlanságban vagy vásott feslett erkölcsökben nevelésénél.

A fiak gonoszsága bizonyossága a szülők la-torságának. Miképpen a vad fától vagyon gyümölcsnek vadsága: úgy derék oka, miért az ifjak feslettek, a szülők feslettsége. Mert noha fiaknak lelkét az Istennek mindenható ereje semmiből teremti, de miképpen a testnek állapotja, úgy a természetnek hajlandósága igen függ a szülőktől. Mivel azért a testnek a lélekkel oly egysége vagyon, hogy a lélek cselekedetei a szomorú és víg állapotban, a szégyenlésben és a félelemben, a haragban és szeretetben, a testre hatnak és azt elváltoztatják: úgy viszontag a testnek indulatai gyakran és könnyen utánavonzák a lélek akaratját. Innen vagyon, hogy a testnek a hajlandóságára fordul gyakran a fiak erkölcsse. És, mint Plutarchus írja, mikor Diogenes egy bohó, részeges ifjat látott volna, azt mondta neki: ifjú, részeg volt apád, mikor te fogantattál. Miképpen aki írásra akarja tanítani a gyermeket, nem elég azt mondani neki, hogy szépen írjon, hanem szép írást ad eleibe, hogy annak példáját kövesse: úgy a tanítónak jó intése keveset használni, ha maga erkölcsével tükört nem mutat.”

In: Öry Miklós (szerk.): Pázmány Péter Lelkisége Papi lelkiség füzetek, Klagenfurt 1964.

Közreadja: Fluck Dénes

Prohászka Ottokár: Világtörténelmi nagyböjt

Amióta Fluck Dénes barátunk lapszám-ról-lapszámra megosztja velünk Prohászka Ottokár gondolatait, már nem egyszer csodálkoztam rá a lánglelkű főpap máig érvényes gondolataira. Ezúttal sem lehet véletlen, ha áthallásokkal olvassuk az alábbi húsvéti szemelvényt 1916-ból...

„Igazi nagyböjtje van most a világnak... csupa nagypéntekből egyberótt keserves idő! A világháború nagy szenvedései járnak benne, s a lelkekre a bánat s az aggodalom éjszakája ül! Sok a letört szív, mely csendben vagy zokogva viseli gyötrelmét és gyászát. Fronton és front mögött sok a szenvedés, lövészárkok megtelnek vérrel, könnyel, szerető s szenvedő érzéssel, azután pedig kilométeres sírokká válnak. Az egész világ nagy kórház, reá vannak húzva milliók, vagy talán inkább nagy kereszt, s reá kifeszítve az emberiség! Szükséges, hogy az ilyen szenvedő nemzedék a sok bajban s a nagy feketeségben valahogyan megtalálja magát s a helyét (...) Megmondom, szükséges ehhez az, hogy az emberiség az első nagy szenvedőnek érzéseivel teljék el s hogy e világtörténelmi nagyhétbe Krisztus szenvedésének lelkét s szellemét lehelje.

S itt most csak egy érzést akarok megszólaltatni, azt, hogy kimondhatatlanul kicsinynek érzem magamat e nagy kereszt alatt, még pedig épen emberi önérzetem alázkodik itt meg s emberi méltóságom lapul s vékonyodik el. Az a máskor hangos kultúr-öntudatom, az a máskor lobogó kultúr-lelkesülésem, az csappan úgy meg, hogy szinte elalszik. Kimondhatatlanul hitványnak érzem magamat s magamban az egész emberiséget, mikor elgondolom, hogy ezt az egész rémséges szenvedést, ezt a barbár keresztet maga az emberiség állította bele a világba, azt a tövisz milliók szívének megkoronázására, azt az ostort eleven lelkek százezreinek széttépésére, azt az ecetet és epét egy világ örömeinek s öntudatának elkieserítésére, azt minden nem a pokolból, hanem önszívéből vette, azokat a júdásokat, azokat a kufárokat s hóhérokat, azokat a hamis tanúkat s azt a töméntelen gyilkos népet nem vadak sivatagaiból, hanem saját fiaiból toborozta. Tehát ezt a rengeteg gonoszságot, ezt a pokol-gyűlölséget, a tengernyi kínt, ezt mind magából, saját lelkéből merítette! Ijesztő gondolat, hogy ez mind kikerülhetett belőle, tehát hogy ez mind benne lakott! Megszégyenítő érzet, hogy íme, ilyen az ember, ily örvényeket takar, ily alacsonytságot kendőz... a szelíd ember-arc ily kegyetlenségeknek s állatiasságnak hamis árca!

Ettől töpörödöm én össze a nagy kereszt alatt. A Krisztus Golgotáján éppúgy, mint kultúremberiség mostani kereszt-útján ugyanazt érzem – azt, hogy a keresztnek mi vagyunk az okai. Gonoszságunk, önzésünk, kultúrhuzárságunk, no meg a végleg kompromittált nemzetközi testvériség s a

köddé foszlott humanizmus mögött rejlő barbárságaink az oka neki!

Sokszor elámulok a haladás gondolata, s az ember nem győzi bámulni, hogy mennyire vitte, hogy mily magaslatokon jár. Azután pedig ránk szakadt az ilyen világhátasról, mely kitarja az emberiség szívében lakó ősi bűnösséget, a szemek kívánságát, a testnek kívánságát, az élet kevélységét, s ezek a hatalmak feszítenek azután kereszt-re minket.

Tehetek-e róla, ha úgy érzem, hogy e keresztben csak lator függhet? Lator, kinek gonosz a szíve s bűnös a lelke? De a szenvedés nem azért van, hogy a lator összetörjön, hanem hogy szenvedve megtérjen s megtisztuljon s igényt tartson nagy hitben s alázatban arra az üdvözítő „mementóra”, mely mindnyájunk megtört szívéből tör elő: „Memento mei, Domine, dum veneris in regnum tuum!” Uram, vezess e nagy keresztben át egy jobb világba!”

(Schütz Antal: Prohászka Ottokár Új Elmékedések 59.; Szent István Társulat Budapest, 1929.) Közreadja: Fluck Dénes

Összegyűltek a jövő papjai

Papi napot rendeztek a plébániánkon február 22-én, szombaton, dr. Csépanyi Gábor volt majori káplánnal, Forgách Alajos plé-

bánossal, Lőw Gergely káplánnal és Riesz Domonkos atyával. Több, mint tíz 16 és 35 év közötti fiatal gyűlt össze az ország minden pontjáról, akik a papi hivatás betöltésén gondolkodnak, vagy úgy érzik, hogy Isten hívja őket, hogy papok legyenek. A kötetlen beszélgetés során ezeknek a fiatal fiúknak és férfiaknak lehetőségük nyílt megismerkedni a papsággal, a „házigazdákkal” beszélgetni annak gyümölcsseiről és áldozatairól, a papi életről, valamint korlátlanul kérdezni tőlük és így jobban megismerkedni a hivatással.

A beszélgetés mellett az atyák készültek egy rövid beszámolóval is az ő életükről, a pappá válásukról, a tapasztalataikról, az élményeikről, a napot pedig egy imádság és egy kisebb agape is színesítette. Ki tudja, talán valaki ezen fiatalok közül pár év múlva éppen a Városmajorban fog káplánként tevékenykedni...

Gigler Miklós

Közöttünk Élő Szentek

Az Atya egyetlen fiát küldte a Földre, hogy emberré legyen... Közöttünk lép-ten-nyomon szentéletű emberekkel találkozhatunk, s olykor örömmel vehetjük észre, hogy ők is közülünk való hús-vér emberek, emberi gyarlósággal. Két kedves szentéletű ember példáját mesélem el.

Regőczy István atyát, boldoggá avatásra érdemes életútját, Kútvolgyi Boldogaszszony Kápolnájának történetét mindenki ismerheti, életéből csak egy kedves epizódot emelnék ki. Majd másfél évtizeddel ezelőtt egy „alternatív” filmfesztiválra emlékfilm készült az atyáról, s benne az atya által felkarolt egyik árván maradt „Sasfiók” gyerek emlékezett vissza az atya különleges hobijára, és arra, ami ezzel járt. Regőczy atya nagyon szeretett focizni, de nem tudta elviselni, hogy az ő csapata veszítsen. Egyik alkalommal a meccs vége felé vesztesre állt a csapata. Beállt a saját kis kapujába, s a focizáskor is hordott reverendája alatt két lába közé vette a labdát, óvatos lépegetéssel átjutott az ellenfél kapujához, majd ott kiejtette a labdát, ezzel a Sasfiókok nagy megdöbbenésére gölt szerezve... Ő is ember volt...!

*

A másik történet Jeszenkovics Teréz nővérről szól, aki a világháború előtt az Angolkisasszonyok Zugligeti Intézetében matematikát tanított az odajáró nebulóknak. Az 1950-es szétszórás után minden munkát elvállalt, volt gyári munkás, raktáros is, majd kikerült az Angolkisasszonyok rendjének Sankt Pölten-i intézetébe, ahonnan csak 1990-ben térhetett vissza a zugligeti kedves intézetébe. Itt majd 90 évesen látott neki intézete történetének és diákjai visszaemlékezésének összegzéséhez, majd kiadásához.

Amikor segítségemet kérte történelmi gyűjtésének kiadásához, akkor ismerhettem meg az igazi „csibészes” Jeszi nővért. Már jócskán túl járt 90. életévében, amikor 2001-ben el szeretett volna jönni egy Zugligetből a

budaszentlőrinci pálos kolostorromok felé tartó zarándoklatra, ám a rend főnökasszonya – őt féltve – nem engedte a nővért a zarándoklaton részt venni. Ám Jeszi nővér egy kedves és visszautasíthatatlan meghívást szerzett a főnökasszonynak a zarándoklat napjára, ő meg – engedély ide vagy oda – eljött a vágyott zarándoklatra.

A szentéletű Jeszi nővér 100. születésnapjához közeledve ellátogatott az Angolkisasszonyok Váci utcai templomának urnatemetőjébe, hogy megnézzze, melyik fülke lesz majd földi hamvainak örök nyughelye. Megállt a fülke előtt, megnézte, hogy ki mellett fog nyugodni, majd határozottan megszólalt: *- Nem fogok Klára nővér mellé feküdni, hogy még ott is vitatkozzunk egymással, mint életünk során oly gyakran!* – Végül egy néhánnyal odébb lévő fülkét fogadott el... Milyen jó, hogy Jeszi nővér is közülünk való ember volt!

Salamin András

A képen Jeszi (Jeszenkovics Teréz) nővér

Fotó: a szerző

Elkészült végre a padfűtés

Hosszú és viszontagságoktól sem mentes küzdelem után, végre fűtött padokban foglalhatunk helyet a szentmiséken. A fűtés kálváriájának krónikása Fluck Dénes.

A Városmajori Jézus Szíve plébánia nagytemploma építészetileg csodálatos, úttörő megoldásokat valósít meg, a falak anyaga – a vasalt beton – pedig igen jól vezet a hőt. Ezért van az, hogy nyáron átmelegszik és hajnalra sem hűl le teljesen. Télen viszont ennek a fordítottja történik és pár hét alatt a külső hőmérséklethez közelít a belső hőfok. Ez a hűvek külön terhet ró, hiszen a misék alatt könnyen átfáznak, ezért mindenkinek javasolt melegebb öltözéket felvenni.

A templom fűtés eredeti megoldása egy gázkazánnal való légfűtés volt, amire az oltár előtti vasrács emlékeztet. Amikor elhagyták ezt a fűtési módot, lemezzel lezárták alulról a rácsot és ma már a pincéből nem tud hűvös levegő beáramlani a templomhajójába. Ezután Lambert Zoltán atya idejében a padok hátlapjára hőszigetelő lapokat erősítettek, majd pedig víz-levegő hőcserélőket építettek be, amelyek ugyan javítottak a templom téli belső hőmérsékletén, de nem oldották meg a hajó kifűtését. A meleg levegő felszállt, a hűvek soraiban viszont a hideg továbbra is megmaradt.

Forgács Alajos atya hosszú tárgyalások és a szükséges pénzforrások előteremtése után, 2024 novemberében megrendelte az új padok ülőlapjára helyezett villamos ellenállás fűtés megvalósítását. A pad ülőlapjára egy hőszigetelő és a hőszigetelő visszaverő borítás került, erre egy villamos ellenállás hálóttal fektettek, majd mindezt farostlemezzel borították, végül pedig bútorszövetet vontak be. Sajnos azonban a munkálatok épphogy elkezdődtek, amikor a kerületi

Örökségvédelmi Hivatal leállította a kivitelezést, mert a kiválasztott ülőfelületet burkoló szövet színe nem harmonizált a templom belső színskálával. Ez a színharmonizáció az Örökségvédelmi Hivatal régi igénye, már a freskók restaurálása alatt is ezt hangoztatták és ezért javasolták a képek közötti bordák átfestését is. A fűtés kivitelezése ezért az új szürke színű szövet beszerzése miatt többlet kiadással járt, és időben is a tervezetnél tovább tartott. A padok fűtése csak az év utolsó napjaira készült el.

A villamos betáplálás az oltár alatti pincében elhelyezett villamos elosztó szekrényből történik, a kábelek a használaton kívüli acél vízcsöveken át, a padló megbontása nélkül futnak a padok alá. Az áramkörök kapcsolói a templomhajóban vannak. A fűtés viszont igény szerint és energiatakarékossági megfontolásból szabályozható. Hat áramkör egymástól függetlenül ki- és bekapcsolható, ezzel lehetőség van hét egymást követő padcsoport fűtésének leállítására is.

Ezúton is köszönjük a hűvek türelmét és kitartását, aminek eredményeként ma már sokkal otthonosabb a misék látogatása. Egyben szeretnénk felhívni a figyelmet arra, hogy a fűtés megemelheti a plébánia villanyszámláját. Kérjük tisztelettel, hogy erre a persely adományozáskor legyenek figyelemmel!

További jó hírünk, hogy plébániánk 2025-ben is tervezi az ablak javítások folytatását.

F.D.

Tavasz a PaSa-ban: nagybőjt után irány Franciaország!

Nagyon gyorsan telik az idő. Az előző beszámolóim óta beköszöntött a második fél-év iskolánk életében, és vele együtt sok esemény, amely a tél folyamán zajlott. A karácsonyi szünet után kipihenten vághattunk neki feladatainknak, amelyek most is igen színesek voltak. A január legnagyobb tanulmányi kihívása a nyolcadik osztályosok központi írásbeli felvételi-je magyarból és matematikából. Ezekre

szepember óta szorgalmasan készült minden érintett diák, így a szép eredmények nem is maradtak el. A most zajló szóbeli vizsgák már mindenki személyesen mutathatja meg tudását, rátermettségét, ezzel öregbítve iskolánk jó hírét. Izgalmas, embert próbáló időszak ez a nyolcadikosok és családjaik számára.

A felvételik mellett sok egyéb tanulmányi kihívás is várta tanulóinkat. A leghetesebbek matematikából, földrajzból, történelemből mutathatták meg képességeiket. Egyéni indulóként szépolvasó, valamint vers-és prózamondóversenyeken is szép eredményt ért el iskolánk négy diákja. Az éves iskolanyitogató programunkat óvodások számára rendezti az alsó tagozatos tanári munkaközösség. Ennek célja intézményünk bemutatása a leendő iskolásoknak. Bábelőadás, színes kézműves foglalkozások tették érdekessé a kicsik számára ezeket a délutánokat. Március elején megtörtént az ismerkedés a leendő elsősökkel is, akik játékos foglalkozások keretében tölthettek el egy szombat délelőttöt iskolánkban.

Kamarakórusunk ebben az időszakban sem maradt szép szereplési lehetőség nélkül. A Mátyás templomban misét tartott Kodály Zoltán emlékére, ahol jelen volt a híres magyar zeneszerző özvegye is. A Pannonia Sacrát érte a megtiszteltetés, hogy a szertartás végén koncertet adhatott ezen alkalomból. Kóristáink Blazsek Andrea és Megyesi-Schwarz Dóra kórusvezető tanárnők vezetésével ezúttal is maradandó élményt szereztek a hallgatóságunknak.

Január elején teremszentelésre is sor került, valamint a február eleji iskolamiséken, Gyertyaszentelő Boldogasszony ünnepén Gergő atya megáldotta az osztályok gyertyáit is. Hamvazószerdán szintén közös misén vettünk részt, ahol mindenki hamvazkodhatott. A nagybőjti lelki készülődést segíti a hittan munkaközösség játékos feladatsora, valamint bőjti közös szentgyónásunk.

Februárban a sok tanulás mellett maradt idő a vidámságra is. Minden osztály lelkesen készült a farsangra. Jelmezek, a gyerekek által készített díszletek színes kavalkádja vette át az uralmat egy délelőttre a kemény munka helyett! Izgalmas mese-és állatfigurák, a Föld népei, vagy éppen a nyolcvanas évek világa, az antik görög istenek az Olümposzról mind vidámságot hoztak kicsiknek és nagyoknak egyaránt.

Sajnos a békés munkát nálunk is megzavarta az országos bombariadó, azonban nagyobb bonyodalom nélkül sikerült megoldanunk a nehézségeket, így másnap folytatódhatott az iskolai életünk. Ebben a tavasz folyamán is sok színes esemény következik. Közülük a legizgalmasabb talán a hetedik évfolyam látogatása lesz Franciaországban az Erasmus-program keretében, ahol az angol nyelvtudásukat gyarapíthatják diákjaink. Emellett azonban a közösségépítés is fontos, amelyet ennek a lehetőségnek köszönhetően immár Nyugat-Európa felé „terjeszkedve” is végezhetünk!

Roszmuszné Harmann Csilla

Egy szeretet terv részei vagyunk

A tavalyi utolsó lapszámunkkal sajnos nem tudtuk megvárni az első pénteki missziós konferenciabeszédeket, ezért mind az elmaradt, mind az ideai előadások összefoglalóját most adjuk közre káplánunk Lőw Gergely gondolataival, valamint szerzőtársunk Boldvai József beszámolóival.

**Varga János rektor (bécsi Pázmáneum):
A család mint kis egyház
- 2024. szeptember 6.**

Egy olasz dal az út szépségéről szól, mely hazavisz a családdhoz, ahol már várnak téged. Ez a mennyei hazaérkezésnek is előképe. Az út nem a cél, az út az eszköz, hogy célba jussunk, ami egyben a mennyei boldogságot jelenti. Az ideai család kongresszuson Ferenc pápának az volt az alap gondola, hogy egy szeretet terv részei vagyunk. Arra kaptunk meghívást, hogy lépjünk ki önmagunkból és valósítsuk meg ezt a tervet önmagunkért és másokért. A szeretet terv közege, színtere leginkább a családi fészek. Az isteni kegyelem segítségével vagyunk képesek szeretni. Legnehezebb a családban megvalósítani a türelmet és a szeretetet. Amikor a szeretetet gyakoroljuk, megéljük, az valóban egy isteni gesztus. Egyszer ebből a fészekből ki kell repülnünk. Kérdés, akarunk-e krisztusi módon szeretni, amely az áldozatos szeretetet jelenti? Azt jelenti, hogy nem birtokolni akarjuk, nem uralkodni akarunk a másikon, hanem úgy kívánunk szeretni, ahogy Ő. A család kiinduló pontja a házasság, a házasság pedig szentség. A családban, mint kis egyházban, legyen mindennapi program az áldozatos szeretet. B.J.

**Lőw Gergely káplán: Mária Országá -
2024. október 4.**

Mária országa nem Magyarország. Ennél sokkal nagyobb: Isten országa. A helyes Mária-tisztelet nem öncélú, hanem Krisztusra irányítja a figyelmünket, megnyitva szívünket Jézus uralma előtt. Az, hogy Máriát királynőként tiszteljük, nem valami elmaradott, feudális, középkori gondolat, hanem bibliai alapjai vannak. Az Ószövetségben a királynő sosem a király felesége, hanem mindig a király anyja. Mária azért a mennyek királynője, mert Jézusnak, a mennyek királyának édesanyja. Ezért ő a legbefolyásosabb közbenjáró a királyságban. Mária országának polgáraivá válni azt jelenti, hogy a saját életünkben engedjük megvalósulni Isten országát, és terjesztjük annak kultúráját. Így arra vagyunk meghívva, hogy mi is közbenjárókká váljunk. A közbenjáró imának teremtő ereje van, amely mindenekelőtt magát az imádkozó személyt formálja, majd általa, hogy benne elkezd működni Isten, rajta keresztül hatással lesz a világra is. L.G.

**Forgács Alajos protonotárius, kanonok,
pápai káplán, plébános „A Lélek él, talál-
kozunk” - 2024. november 1.**

Arany János egyik legmegrázóbb versét kis-lányának halála ihlette. A vers ma is olvasható Nagyszalon-tán, Juliska sírkövén. A versben

szerepel plébános atyánk konferencia beszédének mottója. „Midőn a roncsolt anyagon/Diadalmas lelked megállt;/S megnézve bátran a halált,/Hittel, reménnyel gazdagon/Indult nem földi utakon,/Egy volt közös, szent vigaszunk/A LÉLEK ÉL: találkoznak!”

Ez a költemény egyben a költő tanúságtétele az örök életbe vetett hitéről. Ez a mi reményünk is. Keresztény reményünknek két tárgya van: az egyik, hogy őszi bűnbánatunkkal bűneink bocsánatot nyernek, a másik, hogy halálunk után az örök élet vár ránk. Létünk kezdetén Isten mindannyiunkba belénk lehelte a lelket. Kosztolányi Dezső *Halotti beszéd* című versében ezt írja: „Ilyen az ember. Egyedüli példány./Nem élt belőle több és most sem él,/s mint fán se nő/ egyforma két levél,/a nagy időn se lesz hozzá hasonló.”

Az Istentől kapott lélek tesz minket megismételhetetlenné, egyedivé. Ez a Lélek halhatatlan. Földi halálunkkal sem semmisül meg. Juhász Gyula *Testamentom* című versében így ír: „Szeretnék néha visszajönni még,/Ha innen majd a föld alá megyek,/Feledni nem könnyű a föld ízét,/A csillagot fönne és a felleget.” Ha már nem is jöhetünk vissza a földi életbe, de Jézus az örök élet vágyát valósággá tette számunkra.

Lázár halálakor Márta és Mária találkoztak Jézussal. Szemrehányással fordultak Jézus felé, és azt mondták: „Uram, ha itt lettél volna nem halt volna meg testvérünk.” Jézus válasza: „Feltámad a testvéred.” Márta erre azt mondta: „Tudom, hogy feltámad, majd a feltámadáskor, az utolsó napon.” Jézus így folytatta: „Én vagyok a feltámadás és az élet, és aki hisz bennem, nem hal meg örökre.” Jézus erre az ígéretére saját feltámadásával tett pecsétet. A nekünk ajándékozott Léleknek van ugyan kezdete, de nincs vége. Belenyúlik a végtelenbe, magába az Istenbe. Reményben élünk! „A Lélek él, találkoznak!” B.J.

**Mohos Gábor püspök: Barátaink az
angyalok - 2024. december 6.**

Mi az anyagi világban élünk, a menny az Isten világa. Azt mondja a Szentírás, hogy a látható a láthatatlantól lett. A látható világ elmúlik, a láthatatlan örök: ez a szellemi világ. Istennek vannak olyan teremtményei, akiknek nincs anyagi valóságuk, szellemi lények, ők az angyalok. Teljes egészében Istentől függenek, ahogy mi, emberek is. Sajnos ezt mi nem látjuk be, pedig ennek igen súlyos következményei vannak a világban. Az angyalok létezése teljes egészében Istenre irányul. Nincs testük. A mennyben vannak, a számunkra láthatatlan, de nagyon is valóságos világban. Az angyalok

személyek, így nekik is van szabad döntési lehetőségük. Nem időben léteznek, így nekik egyetlen, örökre szóló döntési lehetőségük volt. Egy részük szembefordult Istennek. Ők a bukott angyalok. Nevezük őket ördögnek, sátánnak is. Az angyalok feladata, hogy Isten küldötteiként tegyék meg azt, amit Isten kér tőlük. Isten maga a szeretet. Az angyalok is ezt a szeretetet tükrözik az emberek felé. Egyetlen vágyuk, hogy velünk legyenek az örök boldogságban. Mindannyiunknak van személyes őrangyala. Egyes szerzők szerint hasonlítanak valamilyen szinten hozzánk, hogy jobban megértsek minket és segítsenek nekünk. Főleg a lelki dolgokban tudnak segíteni, hogy meg tudjuk különböztetni a jót a rossztól, megtaláljuk az Istenhez vezető utat. Tisztán látják Isten dicsőségét. Jó, ha mindennap imádkozunk az őrangyalunkhoz. Amikor a földön szentmisét ünneplünk, akkor a mennyei liturgiába kapcsolódunk be. Nem is gondoljuk ekkor, hogy itt a földön körülöttünk hány angyal dicsóíti az Istent! B.J.

**Szikszay Leopold OFM lelkipásztor:
„Lelkek építése” - 2025. január 3.**

A lelkek építését Jézus végzi, de minket hív, hogy együttműködjünk vele. Mikor elhagyini készült a világot, missziós parancsot adott az apostoloknak: *tegyenek Róla tanúságot*. A családban, ha hívők a szülők, akkor a gyerek kezdetől fogva látja az Istent. A házasság arra hivatott, hogy a Szentháromságot jelenvalóvá, láthatóvá tegye a Földön. Jó családban láthatóvá válik az Isten. A lelkek építése a szülők szeretetével kezdődik, hogy befogadják Jézusnak a szeretetét. Keresztény életünk azt jelenti, hogy Jézus újra teremtett minket. Belénk testesülve, sajátos módon folytatja földi működését rajtunk keresztül. Hogyan tudják ezt előmozdítani a szülők? Az első, hogy időt szánnak egymásra. Kell a közös asztal, ahol a szülők beszélgetnek egymással, elmondják, hogy mit tett velük az Isten. A tanúságtételt magukba szívják a gyermekek. Fontos, hogy imádságos emberek legyenek a szülők. A szentáldozásból és a napi szentmise hallgatásból nyerjük az erőt. A templom nem egy közösségi terem, ott az Isten van jelen. Az embereket fel kell készíteni a megpróbáltatásokra. Eljöhét az idő, hogy életünket kell adni Jézusért. Nagyobb szeretete senkinek sincs annál, mint aki életét adja barátaiért. El kell indulnunk az áldozathozatal útján! B.J.

**Blanckenstein Miklós protonotárius,
kanonok, pápai prelátus: „Helyes tanúságtévő mentalitás” - 2025. február 7.**

Legyünk mindnyájan tanúságtévők. Miklós atya gyerekkori, fiatalkori emlékeket elevenített föl, amelyek a Városmajorhoz kö-

Nagyböjti napló

tődtek. 1970-től hallgatta Gallai József aya katekéziseit. Diakónusi gyakorlata idején vasárnap esténként prédikált a Városmajorban. Megérezte, hogy a tanúság-tevésnek vannak terhei. Környezetünkben, munkahelyünkben beszélnünk kell Istenről, hitünkről. Figyelni kell a tanúsítottra, Istenre. Mit üzen nekem Isten? Kell egy alapvető műveltség, hogy a kinyilatkoztatást megértsük. Ha Istenről az alapismeretek szívében rendben vannak, és élem a szeretet parancsát, akkor tudok Istenről beszélni. A tanúságtételek mindig a személyes kapcsolatban jelennek meg, ami meghívás az Istennel való közös életre. Hozzunk létre Istenre figyelő közösségeket! Az Istenhez tartozás: kegyelem. A szeretet szabadsága elvehetetlen, imában hordozni kell társainkat.

Prof. Dr. Soltész János tanszékvezető egyetemi tanár: „Az élet a jog felett áll” - 2025. március 7.

Az élet etikájának két legfontosabb kérdése az abortusz és az eutanázia. Amennyiben az ember az életet akarja szolgálni, akkor az Isten parancsait kell követnie. Ma nem egészen érthető, miért van annyi sok változatos vélemény az élet elfogadását illetően. Fontos a jog, de az erkölcsi törvények is azok. E kettőnek harmóniában kell lenni egymással. Az Isteni törvények között van egy, ami a mai ember számára nagyon problémát okoz, ez a természetes erkölcsi törvény. A Szentírás minden törvénykönyv fölé emelkedik. A szégyenteljes erkölcsi tettek közé sorolható az abortusz, az eutanázia, a háború, a terrorizmus, a halálbüntetés is. Az emberi élet kezdetét a megtermékenyüléstől kell számolnunk, az első pillanattól kezdve védeznünk kell. Az embrión végzett minden orvosi beavatkozás csak olyan feltételek mellett engedhető meg, hogy ezek az embrió életét és integritását figyelembe vesszük, és nem járnak aránytalanul nagy kockázattal, hanem a gyógyítást, az egészségi állapot javítását vagy az embrió individuális túlélését célozzák. Erkölcsstelen olyan célzattal létrehozni magzatokat, hogy biológiai anyagként hasznosítsák őket. Magzatból nem szabad összejeteget kinyerni, mert ez a magzat halálát eredményezi. Felnőttekből lehet összejeteget nyerni gyógyítás céljából. Tiltott a klónozás is. Az Egyház nem támogatja a lombikbéli programot, ma már a meddőség sok esetben gyógyítható. Az Egyház maximálisan támogatja a fájdalomcsillapítást, szükség esetén még a kábító fájdalomcsillapítók alkalmazását is az orvosi gyakorlatban. A fájdalom és a szenvedés elleni küzdelem kicsit a méltóságért folytatott és a bűn elleni harc is egyben. Az eutanázia nem más, mint egy segélykiáltás. Polcz Alaine pszichológus évtizedeken át dolgozott haldokló gyermekek mellett. Megfogalmazta: ha egy beteg ágya mellett ott vannak a hozzátartozók, kedvesek az orvosok és ápolók, a betegnek nem jut eszébe az eutanázia. Az Egyház nem azt akarja, hogy szenvedj, de azt is tudja, hogy az ember élete sokszor a betegágyon változik meg.

Néhányan barátok elhatároztuk, hogy közösen böjtölünk. Régen történt, még legények voltunk valamennyien. Közös hibánk volt, hogy cigarettáztunk. Tudtuk persze, hogy helytelen, meg káros az egészségre. Sokba is kerül. És mégis... Ráadásul énekkarosok voltunk, az énekhangnak kivált nem tesz jót a dohányzás. Szóval nagyböjti följárlást tettünk: a negyven nap idején nem szívunk egy slukkot sem.

És képzeljék, sikerült! Nagyszombaton a feltámadási körmenet után aztán megünnepeztük a sikert, vagyis saját magunkat. Hogy mivel? Nem fogják elhinni, milyen hülye lehet négy húsz év körüli srác. Szóval egy doboz... Na, most kis híján kimondtam a már akkor is kapható amerikai cowboy-cigaretta nevét, de, mint látják, az utolsó pillanatban sikerült jobb belátásra térnem. Szóval mind egyikünkénél volt egy doboz abból a jó drága cigiből, és körbekináltuk egymást. Ahelyett, hogy beértünk volna a körmeneten vonuló csinos lányok üdítő látványával, nagy boldogan felmentettük magunkat az önkéntes böjt alól, elszívtuk azt a fránya amerikai és bagósok lettünk újra. Legalábbis még jó néhány évre, amíg meg nem jött az eszünk. Az ész jövetelében esetemben egy jó kis betegség is segítségemre volt, de ez már másik történet.

Kár, hogy elrontottuk a végét, mindazonáltal nem volt rossz a közös böjt. Az tette igazán jóvá, hogy közösen vállaltuk. Tudtam, hogy legalább még hárman így vannak vele, amikor épp kerülgetett a kísértés. Hogy gyújts rá nyugodtan, szívj el csak egy szálat. Mit számít az az egy. Hát minimum annyit, hogy megszegem, amit vállaltam, becsapom magam, becsapom a barátaimat, becsapom a Jóistent. Ót persze, nem lehet becsapni, úgyhogy annál rosszabb. Ha így négyen tudjuk egymásról, hogy nem akarjuk becsapni sem magunkat, sem egymást, sem a Jóistent, akkor talán könnyebb is, meg hatékonyabb is. Jobban a javunkra válik. Kivált, ha nem rontjuk el a végén.

Olvasom – Nyíri Tamás írt erről –, hogy „(...)

ha kísértésbe jutunk, ne a kísértéssel, hanem Istennel beszéljünk. (...) A miértekről se a kígyóval, hanem Istennel beszéljünk. Miért oly nehéz a sors, miért a balsiker, az eredménytelenség – nem a kígyóval, Istennel beszéljük meg”. Hát, akkor Uram, felteszem a kérdést: miért? Miért, hogy még most is előfordul, hogy bedőlök a biztatásnak: csak egy slukkot! Abból még nem lesz baj, aztán abba hagyod. Tudod, Uram, évtizedek óta nem dohányzom, mégis le tudódom olykor azt a csak egy slukkot. Nem cigiből, végkép nem amerikaiból, de biztosan valami rosszabból, aztán csak még egyet... Aztán ... hát, tudod, hogy van, aztán nagy szívás az egész.

Nem akarom ártatlannak beállítani magam, hibás vagyok, igen. Hogy egyenes legyen a beszéd; bűnös vagyok. De azért, kérek Uram, a körülményekre is légy tekintettel. Tudod, az a bizonyos konkoly. Hogyne tudnád, mikor Te beszéltél róla. Ne vess ki, de ha nem mondod, nem is tudnám, hogy mi az. A biztonság kedvéért mindenesetre utánanézttem, az internet is azt mondja, amit Te. Elsősorban a gabonaféléket károsító gyomnövény. Hogy én is mondjak valamit, ami meg számodra lehet újdonság, az az, hogy a konkoly védett növény. Te is védemedbe vettéd, Uram, legalábbis bölcs belátással biztattál, hogy hadd növekedjen a konkoly együtt a búzával, majd aratás után szétválogatják és a haszontalant tűzre vetik. Csak, tudod, most vagyunk itt, most küzdünk, most látjuk, hogy miként pusztítja a kártevő a nemeset, most teszünk bele erőt, tudást, szívet, lelket, mindent. Aztán mintha hiába lenne, mégis konkoly kékje fedi el a zsendülő kalászt. Végzet lesz majd egyszer, ki tudja mikor, az aratáskor, hogy tűzre kerül, ami nem volt odavaló? Érel szemet a kalász, ha eltakarnak előle napfényt és esőt?

Hát, csak ennyi, Uram. Vedd úgy, hogy rézszemről elkezdődött a megbeszélés.

Soha többé „Véresmajort”! – Ervin Gábor vértanú pap emlékére

Számunkra, akik ide tartozunk ehhez az egyházközséghez, a Városmajor csodálatos hely: itt éljük meg hétről hétre, napról napra az Istenhez, az Egyházhoz, a hívő közösséghez való tartozást, barátaink vannak itt, akikkel együtt táborozunk, imaesteken és beszélgetéseken veszünk részt, együtt ünnepejük a karácsonyt, a szilvesztert, együtt zárandokolunk Rómába, Mariazellbe, Kaposvárra... Találkoztam azonban olyan fiatalokkal is, akiknek a „Városmajor” szó hallatán először a nyilasok jutnak eszükbe!

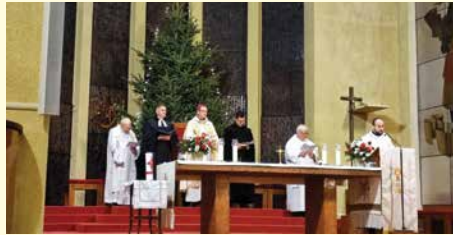
Él itt olyan idős ember, aki még emlékszik rá, hogy milyen rettegés töltötte el, amikor Kun páter felfegyverezett nyilasok kíséretében lépett be a templomba 1944-ben, és prédikált a szöszékről Szálasi Ferencet éltetve! Nekem a Városmajor utcában, az Alma utcában vagy a Maros utcában sétálva az idéződik fel, hogy iskolába viszem a gyerekeimet, hogy együtt kávézunk Néneyei Zozóval, Bohus Annával és Veronika húgommal a Budai Kávézóban vagy Halmi Erzsivel és Opor Karesszel a Sarki Közértben, hogy a szüleimet megyek meglátogatni; szóval csupa kedves, békés élmény. De sokan vannak, akiknek eszükbe jutnak ezeken az utcákon járva az itteni zsidó kórház (Maros utca) és az idősothton (Alma utca) lakóinak lemészárlása, a nyilas pártház, ahol annyi szörnyűség történt (Városmajor utca), és a bombatölcsér (Városmajor, a tenispálya közelében), ahová az áldozatokat belelőtték a nyilasok.

Kövesdy Tamás barátommal régóta beszélgettünk róla, hogy nekünk, mai majori keresztényeknek, meg kéne emlékeznünk ezekről az eseményekről, hogy kifejezzük a szolidaritásunkat az áldozatokkal, lerójuk kegyeletünket, és megerősítsük elhatározásunkat, hogy mindent megteszünk azért, hogy a Városmajor soha többé ne lehessen „Véresmajor”. A 80. évforduló közeledte megerősítette szándékunkat. Így végül 4 részes sorozatot szerveztünk a Városmajori Katolikus Egyesület (VáKE) égisze alatt, amelyre nemcsak a majori testvéreket, hanem a környék lakóit és az érdeklődő barátokat is meghívtuk. A hirdetésben segített a szomszédos református és evangélikus lelkész, valamint a XII. kerületi önkormányzat is.

Az első alkalmon 2024. december 4-én Ervin Gábor vértanú katolikus papról emlékeztünk meg. Kránitz Mihály atya előadást tartott róla a kistemplomban, aztán emlékmiséen vettünk részt, végül égő gyertyákkal, imádkozva átmentük egykori lakóházához a Maros utcá-

ba, és megkoszorúztuk az emléktáblát a ház falán. A második alkalomra 2024. december 11-én került sor. Itt egy hosszabb előadást tartott Csonka Laura történész a Városmajorban 1944-45-ben történt eseményekről, a nyilas terror borzalmairól és az események utóéletéről. Az előadás és a kérdések megválaszolója után égő gyertyával a kezünkben emlékeztünk meg az áldozatokról, Ervin Gábor gondolatain töprengve, Bartók *Concertójának* egy részletét meghallgatva.

A harmadik alkalom már idénre, 2025. január 15-re esett. Fejérdy András egyháztörténész – városmajori katolikus testvérünk – arról tartott előadást, hogyan alakult a Magyar Katolikus Egyház helyzete az 1930-as és 1940-es években. Hogyan viszonyultak az Egyház vezetői a politikai és történelmi eseményekhez, milyen nyilvános megszólalások, tiltakozások voltak, kik és hogyan vettek részt az embermentő munkában, kik vállalták még a vértanúságot is ezekben az években. Végül 2025. január 19-én vasárnap került sor az utolsó, egyben talán a legfontosabb megemlékezésre. Először a *Véresmajor* emléksétán vettünk részt ismét Csonka Laura vezetésével. Bejártuk azokat

a helyszíneket a környéken, ahol a legborzalmasabb események zajlottak a vészterhes a hónapokban, ahol a nyilasok kínozták és megalázták az embereket, továbbá, ahol tömeggyilkosságok történtek. Rengeteg rettenetes eseményről hallottunk, de felemelő élményeink is voltak az emlékséta során: ismét meglátogattuk Ervin Gábor házát, aki zsidókat bújtatott a lakásában, megnéztük a városmajori templomhoz szorosan kapcsolódó Sztrehlo-Árkay házat - ahol a pincében titokban gyermekeket bújtattak -, és voltunk az Alma utcai ortodox zsidó imaházban, ahol az imaház vezetője, Hegedűs Pál is megemlékezett az áldozatokról, egy zsidó kántor pedig gyönyörű gyászimát énekelt héberül. Sétánkon részt vett Lőw Gergő atyán kívül Fábry Kornél püspök úr, Keczkó Pál evangélikus lelkész és Ablonczy Tamás református lelkész is. Ott voltak többen a környék nem hívő lakói közül is (zsidó és nem zsidó származásúak egyaránt), akik utcai hirdetésben szereztek tudomást a programról. Ott volt több önkormányzati képviselő is egyszerű résztvevőként. Velünk volt továbbá Mohácsi András szobrász, aki maga is az Alma utcai ortodox zsidó közösség tagja, egyben pedig a II. világháború áldozatainak állított, templomunk előtti emlékmű alkotója. A séta végén ő is mondott néhány gondolatot, majd megkoszorúztuk az emlékművet a lelkészekkel együtt, a XII. kerületi keresztény közösségek nevében.

Ezután ökumenikus istentiszteletre került sor, amelynek a sétán velünk tartó lelkészeken kívül részese volt régi és új plébánosunk, Zoltán atya és Lojzi atya is. Az istentiszteleten a Réti Kati által vezetett alkalmi kamarakórus énekelt, de Schön Gyuri és Boromissza Gábor hangszeres kíséretével felcsendült egy régi, kedves kismisés dal is, utolsóként pedig a zseniális énekművésznőtől, Bakó Krisztitől - Lojzi atya bérmeányától - hallhattuk a *Szól a kakas már* című éneket, amely a magyar zsidóságnak nagyon sokat jelentett. Felemelő este volt!

Rengeteg embert fel kéne most sorolnom, akik segítettek a programsorozat megvalósulásában. Réti Kati volt a zenei felelős, de a koncepció végiggondolásában, a hirdetésben sőt a tervezésben is rengeteg segített nekünk. Sokat jelentett, hogy Csonka Laura, Kránitz Mihály atya és Fejérdy András - mindegyikük kiváló szakember a maga területén - vállalták a részvételt. Nagyon hálásak vagyunk papjainknak, a bekapcsolódó lelkészeknek, zsidó testvéreinknek - elsősorban Hegedűs Pálnak és Mohácsi Andrásnak -, akik az előkészületekben szintén segítségünkre voltak. Réti Laci mindegyik előadást felvette és megvágta - a VáKE youtube-csatornáján láthatók -, nagyon köszönjük az ő munkáját. Nagy örömünkre a programok egy részéről tudósított a Magyar Kurír és az Új Ember is, így kiváló minőségű fényképek készültek a programokról, az interneten tehát szintén olvashatók ezek a tudósítások. A Hegyvidék TV forgatott nálunk, elsősorban az emléksétán, amiért szintén nagyon hálásak vagyunk. A legnagyobb köszönet azonban kedves barátomat, Kövesdy Tomit illeti! Ő volt ennek a programsorozatnak a motorja, a lelke, ő tette bele a legtöbb munkát, időt, lelkesedést, és húzott engem is magával, lelkesített, motivált. Rengeteget gazdagodtunk a közös munka, a szervezés, a készület során. Hálás vagyok, hogy megvalósult ez a sorozat, aminek ráadásul tevékeny részese lehettem! Hiszem, hogy az Úr is örömet lelte abban, ami itt történt nálunk, a Városmajorban, 2024 telén és 2025 év elején.

A programsorozatunk után nem sokkal Erdő Péter bíboros úr elindította Ervin Gábor boldoggá avatási eljárását! Kránitz Mihály atya szerint ebben nagy szerepe volt a mi majori programjainknak is. Akár így van, akár nem, DEO GRATIAS!

Semsey Gábor

Évzárás és évkezdés a cserkészeinknél

Mindig öröm olvasni és közreadni a cserkészeink negyedéves beszámolóinak vidám sorait. Az évzárás majd az évkezdés mozgalmas történéseiről, Bohus Emese szerkesztésében olvashatjuk az idei első összeállítást. Latte és Macchiato megnyegzője a Don Bosco rajnál

A Don Bosco rajjal Nagybörzsönyben töltöttük a november utolsó hétvégéjét. A békés leutazást egy maffia gyűlés követte, ahol a gyerekek is bekapcsolódtak erős hangjukkal a kávékereskedéssel kapcsolatos vitába. Majd az éj leple alatt végre fény derült Don Matteo atya titkos múltjára, amivel szerencsésen tisztázta magát. Reggel azonban újabb problémák ütötték fel a fejüket. Az eltűnt szállítmány rejtélye, illetve Arabica és Latte testvérek elszegényedése. A gyerekek segítségével egy kirándulás kereteiben kerestük a rakományt a ragyogó napsütésben, ami végül a szálláson lett meg... Délután sok újabb kaland tette színesebbé a cserkészek életét. Szabadulószoza, törvényhozás, rohangálós zsákmány gyűjtés, zeneterápia, süsü, kézműves foglalkozás. Este pedig - miután elfogyasztottuk a csoda finom vacsoránkat - döntést hozott a társaság, hogy a testvérek anyagi helyzetét egy érdekházasság avagy egy rabszolga eladás oldaná meg. Végül a gyermekek szavazatai az esküvőt támogatták, így Latte és a maffiavezér, Macchiato azon nyomban egybekelt. Ezt egy emlékezetes kaszinóval ünnepeltük meg. Másnap gyorsan összehajtottunk és a nagy család útjára indult.

Antus Kinga

Csapatkarácsony

A cserkészcsapat hagyományai végett idén is összegyűltünk, hogy közösen ünnepeljük meg a karácsonyt. A programot Balázs és Orsi a csapatparancsnoki köszöntővel nyitották meg. Ezután megnézhetjük az 5. évfolyam (Napraforgó és Tukan őrsök) előadásában a pásztorjátékot, ami egy modernebb, hotelben játszódó történetben mutatta be Jézus születését. Ahogy szoktuk, idén is megnéztük az éves összefoglalót a korosztályos, raji és őrsi programokról, portyákról és táborokról. A közös nosztalgizálás után az őrsök kis csoportokban ajándékoztak, majd zárásként elfogyasztottuk közösen a hozott süteményeket.

Zsolt Réka

Hüllők és ragadozók között a kiscserkészek

Január 18-án volt a kiscserkész korosztály nap, ahol most rendhagyó módon a Tropicariumba látogattunk el. Nemcsak rengeteg féle különleges halat, hanem krokodilt, különféle hüllőket, rovarokat és majmokat is láttunk. A nézelődés közben őrsönként egy kvízt töltöttek ki a gyerekek. Nagyon jó hangulatban telt a délelőtt.

Lak Réka

Börzsöny-béli leánykérés a kiscserkészeknél

Idén Verőcén voltunk portyázni, úgyhogy első nap egy kutat keresve nagyot kirándultunk a Börzsönyben. Közben történt egy leánykérés, ami egy esküvő lehetőségét rejtette magában, így egy kalmár játékkal próbáltunk elegendő pénzt gyűjteni a lagzira. A délután folyamán még sokat játszottunk, fociztunk és egy különleges élő társast is

kipróbálhattunk. Este sor is került az esküvőre, és ennek öröme egy nagy bulit csaptunk, ahol mindenki jól érezhette magát. A napot diavetítéssel és közös imával

zártuk. Másnap a reggeli rutint követően szentmisén vettünk részt, majd összehajtottunk, játszottunk egy utolsót és utána hazafelé vettük az irányt.

Héjj-Cszmazia Merse

Korosztály portya a felsősöknél

Február 7-9 között tartotta a cserkész korosztály a nagy közös portyájukat, melyen a Don Bosco és Szent Pio raj is szép számmal képviselte magát. Helyszínünk a pilisszentlászlói Waldorf iskola volt, csodás panorámával. Pénteken az esti érkezés után, egy kellemesen komikus táborüzenet láttunk, melyet őrsvezetőink adtak elő. A szombati napot kirándulással kezdtük, persze csak a reggeli után. Szerencsére az idő szép napos volt, bár túránk vége felé már a csontunkig hatolt a hideg levegő. Célálomásunk a Prédikálószték volt, a maga gyönyörű látképével és érdekes történelmi betekintőivel. A délután folyamán volt nagy focimeccs, szaladgálós és pihenős program is. Szerencsére találtunk alkalmat lelki fejlődésünkre is, gitáros énekekkel és bibliai tájékoztató versenyekkel. Esti programunk egy táncbál volt, amelynek keretein belül sor került népi táncokra/játékokra, de rocky és csacsacs is terítéken volt. Vasárnap közös misén vettünk részt egy másik cserkészcsapattal, akik szintén a faluban

tartózkodtak. Takarítás és indulás haza! Így zártuk az idén is emlékezetes korosztályparttyánkat.

Kisfaludy Laci

Csapatbál a Téli Erdőben

Az idei csapatbálunk témája a Téli Erdő volt. A szervezők minden energiájukat befektetve készültek a február 14-én megtartott alkalomra, hogy megteremtsek a téli erdő hangulatát és élvezetes programokkal várják a résztvevőket. Az estet a kószák tánca nyitotta meg, ezután a cserkészek, kószák, vándorok és szülők együtt ropták a tánctéren. Később bálkirálynőt és bálkirályt is választottunk, majd a vezetők-ből erre az alkalomra létrejött vonószene-kar élőzenével kápráztatta el a bálózókat. Az idő előrehaladtával a keringőt, a csacsát és a rocky-t felváltották a szabadabb táncok, így nem maradt ki az Ördög útja és a Belgának becézett páros körtánc se. Nagy öröm volt ennyien együtt ünnepelni. Köszönjük, hogy eljöttetek!

Sass Lencsi

Síelés és sötétbújócska Eplényben

A csapatbál áttáncolása után február 15-16-án a kósz korosztály síelni indult Eplénybe. Szombat reggel autókba pattantunk és szinte nyitásra már kint is voltunk a pályán. Voltak köztünk kezdők és haladók, síelők és boardosok, de főleg jó társaság, akikkel szívesen töltöttük a napot! Pályazárásig, azaz este 7-ig kitartóan siklottunk, úgyhogy mikor este Bakonyszentlászlóra a szállásra értünk, nagy ajándék volt, hogy a kedves vezetők már meleg vacsorával vártak. Az estét egy rövid közös játék, majd maratoni sötétbújócska koronázta és egy elcsendesedős esti imával zártuk. Vasárnap a kora reggeli zirci misét követően végig síeltük a napot és délután jó fáradtan, de nagy mosollyal indultunk haza.

Csanády Viola

A vezetők is sílőkre álltak...

Egy hirtelen jött nyári gondolaton felbuzdulva nekiálltunk megszervezni az első hivatalos vezetői síelést. A vizsgaidőszak

végén 2 autóval, összesen 12-en nekivágtunk a festői Szlovákiának. Bár a Chopok 2024 méter magas, a hó azért hagyott kívánnivalót maga után. Viszont a társaság természetesen nagyon jó volt, így még az eső sem tudta kedvünket szegni. Az esték vidám főzőcskézéssel és társaspartikkal teltek. Jövőre folyt. köv.

Szilágyi Máté

Plébániánkért böjt-ima meghívás - felhívás a szentévre

Kedves Testvérek!

A Katolikus Egyház 2025-ös jubileumi szentévet 2024. december 24-ével nyitotta meg Ferenc pápa, a „**Remény zárandókai**” mottóval.

Erdő Péter bíboros atya egyházmegyénkben 2024. december 29-én nyitotta meg a szent kaput, mely a helyi egyházban a jubileumi szentév megnyitását jelentette. A szentév egyházmegyénkben 2025. december 28-án zárul.

„A remény arra hív meg bennünket, hogy zárandokká váljunk, és ez azt jelenti, hogy egy olyan közösség részének érezzük magunkat, amely kétezer éve járja ennek a világnak az útjait, hirdelve az Úr Jézus feltámadását” - fogalmazott James Harvey bíboros, a Falakon kívüli Szent Pál-bazilika főpapja, aki Ferenc pápa megbízásából 2025. január 5-én megnyitotta Rómában a pápai bazilika szent kapuját.

Ferenc pápa egyik katekézise szerint: „A remény egy rendkívül aktív erény, amely segít abban, hogy a dolgok megtörténjenek”.

A szentévben plébániánk lelki megújulásáért meghívunk mindenkit havonta egy nap szigorú böjtre és imára.

A böjt a szellemi harc fontos eszköze, amivel kinyilvánítjuk Istennek, hogy bár szeretnénk az Ő terveit, az Ő akaratát megvalósítani, de magunktól nem vagyunk képesek rá. Az önmegtagadáson és az imádságon keresztül az önátadásig juthatunk, kérve Tőle, vegye át az irányítást.

Szándékunk, hogy a szentév hátralévő napjain mindig legyen legalább két-három vállalkozó, aki szigorú kenyér-víz böjttel és imádsággal, lehetőség szerint szentségimáddal, vagy igeolvasással, esetleg szemlélődéssel összekapcsolva szolgál a plébánia megújulásáért.

Bárki csatlakozhat, felajánlhat havonta egy nap böjtöt a plébániai közösség lelki megújulásáért, megerősödéséért és gyarapodásáért. Érdemes (de nem kötelező!) párban, vagy hármassal jelentkezünk egy-egy napra, így egymást is erősíteni, bátorítani tudjuk.

Praktikus tudnivalók:

Jelentkezni a hírlevélben szereplő táblázatban megjegyzés írásával lehet, a városmajori imalánc jelentkezéséhez hasonlóan.

Javasoljuk, hogy mindenki életkorának, testi adottságainak, egészségügyi állapotának, munkájának, idegrendszerének állapotának figyelembevételével mérlegelje: tudja-e vállalni a kenyér-víz böjtöt. Amennyiben vállalja, kérjük, hogy körülményei szerint határozza el önmegtagadása mértékét, a napi egyszer/háromszor kenyér étkezéstől, az akárhányszor kenyér étkezésig terjedő széles skálán.

A vasárnap böjtöltő nap, nagyböjtben sem böjtölünk vasárnaponként. Az egyházi ünnepnapokon és karácsony, valamint húsvét nyolcadában (az ünnep napját követő nyolc nap) sem böjtölünk.

A józan ész elhagyása a böjtben sem megengedett. :) Az egyház mindig a böjt, imádság, alamizna hármassal egységben gondolkodott. Ajánlott most is.

Szeretettel:

Miklósi Balázs szervezésében

Lojzi atya

Plébániánk fontos adatai:

Budapest – Városmajor Jézus Szíve Plébánia 1122 Budapest, Ignotus u. 9. Honlap: <http://www.varosmajoriplebania.hu>

Bankszámlaszám: OTP 11712004-20037934 Elérhetőségek: 212-4656;06-20 8280-555 **E-mail:** vmajorplebania@hbc.hu

Irodai ügyelet: Ignotus u. 9. Kedden és csütörtökön: de. 10.00-12.00, Hétfőn, szerdán és péntek du. 15.00-17.00

Sürgősségi betegellátás: a kórházlelkészsegen keresztül: 213-9620,

Urna ügyintézés: kedd de. 10.00-12.00 és csütörtök de. 10.00-12.00

Miserend: hétköznap: 7.00, 8.00, 18.00, vasárnap: 7.30, 9.00, 11.00, 18.00, 19.30 (Diákmise: 9.00 nagytemplom,

Ifjúsági mise: 19.30) **Szentségimádás:** hétfőtől szombatiig 7.30–8.00, pénteken 18.30–19.30, vasárnap 17.00–18.00

Engesztelő imaóra: minden csütörtökön 17.15 **Rózsafüzér** minden szombaton 17.15

Kölcsönkönyvtár (a torony földszintjén): vasárnap 10.00–11.00.

Impresszum:

Városmajori Híradó - Felelős kiadó: Forgács Alajos plébános, Szerkesztő: Jeney Attila Tördelés, nyomdai előkészítés: Papp Zoltán Lapunk e-mail címe: varosmajori.hirado@gmail.com. A lapszám szerzői: Antus Kinga, Bohus Emese, dr.Boldvai József, Csanády Viola, Fluck Dénes, Forgács Alajos, Gigler Miklós, Héjj-Csizmazia Merse, Jeney Attila, Kisfaludy László, Lak Réka, Lőw Gergely, Nagy Zsuzsa, Roszmuszné Harmann Csilla, Salamin András, Sass Lenke, Semsey Gábor, Szikora József, Szilágyi Máté, Zsolt Réka. Akiknek a fotóért köszönet jár: Bohus Emese, Fluck Dénes, Kövesdy Mária, Lambert Attila (Magyar Kurír), Nagy Zsuzsa, Pályi Zsófia (www.reformatus.hu), Salamin András.